

генезис тексту роману “Чотири шаблі”, поневіряння “творчої волі автора” в умовах тоталітарного суспільства на матеріалі “Вершників”, роману “Жива вода” – “Мир” – багатостраждальний шлях від задуму до реального “остаточного продукта”, складні модифікації Шевченківської теми у творчій лабораторії Яновського.

Від “генетичного досьє” окремих творів письменника авторка переходить до цілісної моделі його творчого процесу, створюючи засади “персональної текстології” як джерела достовірної інформації для дальших літературознавчих розвідок, об’єктивного аналізу й солідних обґрунтувань та настанов видавничої практики.

Усе це дуже складні завдання, недостатньо досліджені галузі філологічного знання. Від того, очевидно, і подекуди надмірна ускладненість викладу думки, і нагромадження не до кінця “перетравлених” авторкою і зрозумілих читачеві термінів. Та загалом книжка Мирослави Гнатюк – сумлінне й новаторське дослідження, воно дає змогу реконструювати творчу еволюцію Ю.Яновського, невіддільну від суспільних та культурних змагань ХХ ст. і водночас суттєво збагатити сучасну українську текстологічну науку.

Михайлина Коцюбинська

Наші презентації

Критика. – 2006. – Число 4.

Ярослав Грицак розмірковує про сучасну політичну ситуацію в Україні та перспективи її розвитку, зокрема про “високий символічний статус мови в Україні”. Максим Стріха обґрунтовує свій вибір на користь блоку “Наша Україна”. Олександр Мотиль аналізує російсько-український газовий конфлікт доходючи сумного висновку: “Росія не просто поводитья як регіональний забіяка, вона перетворилася на авторитарну державу, еліти якої старанно культивують у населення гіпернаціоналістичні почуття”. Євген Захаров коментує дії української влади щодо узбецьких опозиціонерів, переданих тамтешній владі. Друкуються лист узбецьких діячів з того ж приводу та лист на захист Чечні, підписаний, зокрема, Вацлавом Гавелом, Андре Глюксманом, Джорджем Соросом. Про ситуацію на Кавказі роздумує Кристина Курчаб-Редліх.

Андрей Казакевіч аналізує ситуацію в Білорусі, ревізуючи сучасні публікації на цю тему. Катерина Ботанова критично оглядає книжки про Помаранчеву революцію, а Олена Русина – сучасне трактування й використання подій української історії з політичною та культурною метою. Володимир Ричка рецензує монографію В. Балущка “Етногенез українців”, Леонід Горизонтов привертає увагу до етноісторіографічних стереотипів. Анджей Менцвель розмірковує про автостради, а Юрій Андрухович друкує спогади про Закарпаття. Дмитро Наливайко та Степан Захаркін подають посмертні згадки про перекладача Михайла Москаленка. Завершують номер його переклади з французьких поетів.

Олександр Брайко